

Oikeustapauskokoelma

Asia C-292/16 A Oy:n vireille panema asia

(Helsingin hallinto-oikeuden esittämä ennakkoratkaisupyyntö)

Ennakkoratkaisupyyntö – Sijoittautumisvapaus – Välitön verotus – Yhteisövero – Direktiivi 90/434/ETY – 10 artiklan 2 kohta – Varojensiirto (liiketoimintasiirto) – Ulkomaisen kiinteän toimipaikan luovuttaminen liiketoimintasiirtona niin ikään ulkomaiselle vastaanottavalle yhtiölle – Siirtävän yhtiön jäsenvaltion oikeus verottaa varojen siirron yhteydessä syntynyttä tuloa tai ilmennyttä arvonnousua – Kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan tuloa tai arvonnousua verotetaan välittömästi siirtovuonna – Veron maksuunpano sen verovuoden verotulona, jona liiketoimintasiirto on toteutettu

Tiivistelmä – Unionin tuomioistuimen tuomio (ensimmäinen jaosto) 23.11.2017

Henkilöiden vapaa liikkuvuus – Sijoittautumisvapaus – Rajoitukset – Verolainsäädäntö – Eri jäsenvaltioissa olevia yhtiöitä koskeviin sulautumisiin, diffuusioihin, varojen siirtoihin ja osakkeiden vaihtoihin sovellettava yhteinen verojärjestelmä – Direktiivi 90/434 – Varojensiirto (liiketoimintasiirto) – Ulkomaisen kiinteän toimipaikan luovuttaminen liiketoimintasiirtona niin ikään ulkomaiselle vastaanottavalle yhtiölle – Kiinteän toimipaikan tulojen tai arvonnousujen verottaminen – Kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan tuloa tai arvonnousua verotetaan välittömästi siirtovuonna, voidaan hyväksyä – Veron maksuunpanoa sen verovuoden verotulona, jona liiketoimintasiirto on toteutettu, ilman mahdollisuutta veron maksuunpanon siirtämiseen, ei voida hyväksyä – Oikeuttamisperusteet – Ei ole

(SEUT 49 artikla; neuvoston direktiivin 90/434 10 artiklan 2 kohta)

SEUT 49 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä pääasian oikeudenkäynnissä kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle – jonka mukaan tilanteessa, jossa kotimainen yhtiö luovuttaa liiketoimintasiirtona ulkomaisen kiinteän toimipaikan niin ikään ulkomaiselle yhtiölle, tämän järjestelyn yhteydessä ilmenneitä arvonnousuja verotetaan välittömästi eikä veron maksuunpanoa voida siirtää myöhempään ajankohtaan, kun taas vastaavassa kotimaisessa tilanteessa tällaisia arvonnousuja verotetaan vasta siirrettyjen varojen luovutushetkellä – siltä osin kuin tässä lainsäädännössä ei sallita tällaisen veron maksuunpanon siirtämistä myöhempään ajankohtaan.

Tätä arviointia ei voida kyseenalaistaa sillä, että kyseisessä lainsäädännössä sallitaan yritysjärjestelydirektiivin 10 artiklan 2 kohdan mukaisesti sen veron vähentäminen, joka tällaisista arvonnousuista olisi tämän direktiivin säännösten puuttuessa ollut suoritettava jäsenvaltiossa, jossa ulkomainen kiinteä toimipaikka sijaitsee, koska tämän lainsäädännön suhteettomuus ei johdu suoritettavan veron määrästä vaan siitä, ettei siinä säädetä verovelvollisen mahdollisuudesta siirtää veron maksuunpanoa myöhempään ajankohtaan (ks. vastaavasti tuomio 14.9.2017, Trustees of the P Panayi Accumulation & Maintenance Settlements, C-646/15, EU:C:2017:682, 60 kohta).

Oikeuttamisperusteesta, joka koskee tarvetta taata tehokas veronkanto ja johon Saksan ja Ruotsin hallitukset ovat viitanneet, todettakoon, että vaikka oikeuskäytännössä on jo katsottu, että tätä voidaan pitää yleisen edun mukaisena pakottavana syynä, joka voi oikeuttaa EUT-sopimuksessa taattujen liikkumisvapauksien käytön rajoittamisen (ks. vastaavasti tuomio 19.6.2014, *Strojírny Prostějov ja ACO Industries Tábor*, C-53/13 ja C-80/13, EU:C:2014:2011, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), pääasian oikeudenkäynnissä kyseessä olevalla lainsäädännöllä ei kyetä takaamaan mainitun tavoitteen toteutumista, minkä vuoksi tällä tavoitteella ei voida pääasian kaltaisessa tapauksessa oikeuttaa mahdollista sijoittautumisvapauden rajoitusta. Näin on siksi, että – kuten komissio on huomauttanut – se, että jäsenvaltio antaa kotimaiselle siirtävälle yhtiölle mahdollisuuden siirtää veron maksaminen myöhempään ajankohtaan, ei vaikuta siihen, että kyseinen jäsenvaltio voi vaatia tältä yhtiöltä suoritettavan veron maksuunpanon edellyttämiä tietoja, eikä estä itse maksuunpanoa (ks. analogisesti tuomio 19.6.2014, *Strojírny Prostějov ja ACO Industries Tábor*, C-53/13 ja C-80/13, EU:C:2014:2011, 49–53 kohta).

(ks. 38–40 kohta ja tuomiolauselma)